

Piše: Zoran Buhač, pedagog

Živimo u doista neobičnim vremenima. Na velika vrata najavljivana reforma školstva je na kraju eksperimentalna. Oni zainteresirani za kemiju i fiziku među Vama znaju da eksperiment može uspjeti, ali i ne mora. Dok se naši najveći umovi koji se bave odgojem i obrazovanjem već kunu u uspjeh eksperimenta koji, eto kreće na staklenim nožicama, ne smijemo zaboraviti da odgoj i obrazovanje ne mogu i ne smiju biti usmjereni samo na jedno područje. Dijete jest umno biće, ali je jednako tako emocionalno, duhovno i fizičko biće. U posljednje vrijeme previše slušamo o informatici, poduzetništvu, ekonomiji koji trebaju biti što više prisutni u našim odgojnim skupinama i razredima kao da se radi o manjim firmama, a tom analogijom vrtići i škole valjda postaju klasteri ili koncerni. (A dobro znamo kako je jedan takav koncern kod nas završio.)

U svemu tome se zaboravlja da su sve navedene discipline i njima shodne vještine uglavnom sjedilačke i da ne potiču **tjelesni razvoj** djece koji je baš zbog svih formalnih i neformalnih izazova djetinjstva sve više ugrožen. Mi želimo biti vrtić koji sa svojom djecom raste u zelenilu divnog ruralnog zavičaja gdje u zdravom tijelu obitava zdrav duh. Koristimo svaki trenutak lijepog vremena kako bi djeca na zraku provelo što duži period. Jedna od posebnih prilika za promociju boravka vani, vježbanja i sportsko-zabavnih aktivnosti jest „Dan bijelih majica“ dan koji se pamti kao Hrvatski olimpijski dan kada je Republika Hrvatska primljena u Međunarodni olimpijski odbor. Cilj je da što više odgojno obrazovnih ustanova obilježi ovaj dan tjelovježbom i sportom uz nošenje bijelih majica.

